

Neděle 9. po Trojici

Iz2,1-5

17.8.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákovova.
Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.

Píseň: 121

Čtení: Gn32,23-32

Píseň: 309

Kázání: Iz2,1-5

Ani se nechce věřit, že by jednou nastal čas, o kterém mluví Izajáš. Ani se nechce věřit, že by ti, kteří Pána Boha neznají nebo nechtějí znát, zamířili do chrámu na horu Sijón. Ani se nechce věřit, že by ti, kteří kují své meče, je přeměnili na radlice.

Přesto, a právě proto Izajáš dává odvalu těm, kteří jdou do chrámu, a možná se ptají, k čemu jim to bude? Ti, kteří nevěří, jsou na tom stejně jako ti, kteří věří. Proč konat každé nedělní ráno cestu do chrámu, do kostela, či do jiných míst, kde čekáme vytržení z naší všednosti, kde čekáme setkání s Pánem Bohem?

I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor. Jak rádi bychom věděli, kdy ty poslední dny nastanou! Jak rádi bychom věděli, jak dlouho budou trvat! Možná, že někoho napadne: To asi dřív umřu, než zažiji ty poslední dny. Možná, že si někdo postesčne, proč to bude až nakonec? Proč to není nyní, tady a teď?

Ten, kdo tuto píseň zpívá na cestě do chrámu, si možná sám sobě dává odvalu. Jde, aby spolu s rodinou či přáteli prožil svátky v Jeruzalémském chrámu.

Ví, že hora Sijón je možná velická, ale jsou větší a strmější hory. Ty hory někdy zastíňují horu Sijón, která se zdá taková malá. Zaniká mezi ostatními kopci. Někdy je z jiné hory skvělý výhled, proč zrovna hora Sijón?

Avšak jak se blíží poutník blíž a blíž Sijónu, uvědomuje si, jak je Hospodinův dům veliký. Poutník si uvědomuje, jak musí stoupat. Uvědomuje si, že bez námahy to nejde. Poutník jde, aby mohl spočinout.

Cestou do chrámu ten, kdo tuto píseň zpívá, potkává ty, kteří jdou za stejným cílem. Ten cíl je setkání s Pánem Bohem.

Už nejde sám. Už slyší povzbuzování druhých: *Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova*. Krom toho, že Jákob žil, když ještě nestál chrám, Jákob není vzorem poslušnosti. Jákob byl úskočný, plný protikladů, své jmění získal podvodem.

Zápas Jákoba o požehnání začal pěstmi, chvaty a měřením sil. Měření sil pěstmi, ranami a chvaty nikam nevedlo a nevede. Jedině doptávání se po jménu Boha sestupujícího, hledání Boha v Jákobově životě, přineslo požehnání. Toto požehnání nebylo jenom pro Jákoba, ale pro všechny, kteří vsadili na stejného Boha.

Vůbec si nemyslím, že Jákob po zápase u potoka Jabok a po změně jména se stal Mirkem Dušínem, který vše správně konal a koná. Byl sice přejmenován, ale člověk je člověkem a Bůh je Bohem. Může však dojít k setkání a na toto setkání Izajáš zve. Může dojít k očistě.

Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit. To již není vzdálená budoucnost. Tam v chrámu, v kostele, v modlitebně, kde se setkáme s Bohem, tam jsme vyučováni. Nikoli lidmi, kteří mají dobře míněné rady. Sám Hospodin se postará, abychom chodili po jeho stezkách, abychom naslouchali slovům Hospodinovým. Sám Bůh v Duchu svatém nás povede.

Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. Stalo se to nebo je to daleká budoucnost? Zákon, to zní podezřele. Zákon, ty se dají ohýbat. Zákon, to zní direktivně, definitivně, zavání nespravedlností.

Věřím, že z Jeruzaléma opravdu vyšel zákon. Zákon víry, lásky a naděje. Zákon, který navždycky změnil dějiny světa. Nikoli zákon odplaty a pomsty, zákon tvrdých pěstí, ale zákon odpuštění.

Kéž by již s definitivní platností proběhl soud! Kéž by již bojechtivé národy a bojechtivý člověk přestal zbrojit, uchvacovat, kout tajné plány. Kéž by ... a člověk toužebně vyhlíží poslední dny, aby mohl spočinout.

Věřím, že soud proběhl, tam na Golgotském kříži. Věřím, že poslední slovo nebude mít hlomoz zbraní. Věřím i v to, že tu a tam se již *lidé necvičí v boji*, ale svůj um vkládají do smysluplné práce.

Možná to zní naivně. Možná to zní jako nějaký útěk z reality. Možná to vše zní až moc optimisticky. Možná...

Věřím, že pro toho, kdo vystupuje do domu Jákobova s vědomím vlastní nedokonalosti, že na pikosekundu *překuje své meče na radlice*. Odloží všechny sváry a boje. Již se nebude věnovat boji, ale práci, která je smysluplná.

Je to, co jsme četli, toužebné přání? Možná ano, možná ne. Já však věřím, že se tak stává všude tam, kde se člověk setká s Bohem, kde se jej dotkne na chvíli Boží moc a spása. Věřím, že jednou se nám toto vše v plnosti dostane.

Pane, Ježíši Kriste, skloň se k nám, potěš nás a nedej na našich cestách, abychom zbloudili.

Amen.

Píseň: 607

Poslání:

U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo.

Požehnání:

Pokoj Boží dávám vám, ne jako svět dává, ale jako dává ten, který přemohl svět.

Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!

Amen.

Píseň: 418